

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 31 lipca 2015 r. – Xabier Ormaetxea Garai i Bernardo Lorenzo Almendros/ Administración del Estado

(Sprawa C-424/15)

(2015/C 363/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Xabier Ormaetxea Garai i Bernardo Lorenzo Almendros

Strona pozwana: Administración del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r.⁽¹⁾ w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej pozwala na uznanie za zgodne z nią z punktu widzenia skutecznej ochrony interesów ogólnych, która należy do krajowego organu regulacyjnego w tej dziedzinie, utworzenie przez prawodawcę krajowego organu ds. regulacji i nadzoru odpowiadającego instytucyjnemu modelowi o charakterze niewyspecjalizowanym, który łączy w jeden podmiot istniejące dotychczas organy kontroli min. w dziedzinie energii, telekomunikacji i konkurencji?
- 2) Czy warunki „niezależności” krajowych organów regulacyjnych w dziedzinie sieci i usług łączności elektronicznej, do których odnosi się art. 3 ust. 2 i 3ª dyrektywy 2002/21/WE⁽²⁾, zmienionej przez dyrektywę 2009/140/WE, powinny być analogiczne do warunków wymaganych dla krajowych organów kontroli ochrony danych osobowych zgodnie z art. 28 dyrektywy 95/46/WE⁽³⁾?
- 3) Czy znajduje zastosowanie doktryna zawarta w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 8 kwietnia 2014 r.⁽⁴⁾ w przypadku, gdy osoby odpowiedzialne za krajowy organ regulacji telekomunikacji zostają odwołane przed upływem kadencji z uwagi na wymóg nowych ram prawnych tworzących organ nadzoru, który grupuje poszczególne organy krajowe regulujące sektory regulowane? Czy można uznać owo odwołanie przed upływem kadencji tylko z powodu wejścia w życie nowej ustawy krajowej, a nie na skutek następczej utraty ustalonych wcześniej w prawie krajowym warunków osobistych osób powołanych, za zgodne z postanowieniami art. 3 ust. 3ª dyrektywy 2002/21/WE?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. L 337, s. 37.

⁽³⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31).

⁽⁴⁾ C-288/12, EU:C:2014:237.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 7 sierpnia 2015 r. – Asociación Profesional Elite Taxi/Uber Systems Spain, S.L.

(Sprawa C-434/15)

(2015/C 363/27)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación Profesional Elite Taxi

Strona pozwana: Uber Systems Spain, S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) W zakresie, w jakim art. 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2006/123/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym wyklucza działalność przewozową z zakresu zastosowania tej dyrektywy, czy działalność pośrednictwa pomiędzy właścicielem pojazdu a osobami chcącymi przebyć trasę miejską prowadzona przez pozwaną w celach zarobkowych przy wykorzystaniu urządzeń informatycznych – interfejsu i oprogramowania („inteligentne telefony i platforma technologiczna” wedle sformułowania skarżącej), które umożliwiają skontaktowanie się tych osób, należy uznać jedynie za działalność przewozową, za elektroniczną usługę pośrednictwa, czy też za właściwą usługę społeczeństwa informacyjnego w rozumieniu art. 1 pkt 2 dyrektywy 98/34/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego?
- 2) Czy dla celów ustalenia charakteru prawnego tej działalności może ona zostać uznana w części za usługę społeczeństwa informacyjnego, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy elektroniczna usługa pośrednictwa powinna korzystać z zasady swobodnego świadczenia usług zagwarantowanego przez prawo Unii oraz, bardziej szczegółowo, przez art. 56 TFUE, dyrektywę 2006/123/WE i dyrektywę 2000/31/WE⁽³⁾?
- 3) Gdyby Trybunał uznał, że usługa świadczona przez UBER SYSTEMS SPAIN, S.L. nie stanowi usługi przewozowej, i że jest w związku z tym objęta hipotezami zawartymi w dyrektywie 2006/123, czy treść art. 15 ustawy w sprawie nieuczciwej konkurencji – dotyczącego naruszenia przepisów regulujących działalność konkurencyjną – jest sprzeczna z tą dyrektywą, a w szczególności z jej art. 9 dotyczącym swobody działalności gospodarczej i reżimów pozwoleń, gdy odsyła do ustaw lub przepisów wewnętrznych bez uwzględnienia okoliczności, że reżim uzyskiwania licencji, pozwoleń lub zatwierdzeń nie może być w żaden sposób restrykcyjny lub nieproporcjonalny w tym sensie, że nie może on stanowić nieracjonalnych przeszkód dla zasady swobody działalności.
- 4) Jeżeli zostanie stwierdzone, że dyrektywa 2000/31/WE ma zastosowanie do usług świadczonych przez UBER SYSTEMS SPAIN, S.L., czy ustanowione przez dane państwo członkowskie ograniczenia swobodnego świadczenia elektronicznych usług pośrednictwa wykonywanych z innego państwa członkowskiego polegające na obowiązku uzyskania pozwolenia lub licencji, lub na sądowym nakazie zaniechania świadczenia elektronicznych usług pośrednictwa w oparciu o krajowe przepisy z dziedziny nieuczciwej konkurencji stanowią zgodne z prawem środki będące odstępstwami od art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/31/WE, zgodnie z art. 3 ust. 4 tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 376, s. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 204, s. 37.

⁽³⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego; Dz.U. L 178, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 sierpnia 2015 r. – GROFA GmbH/Hauptzollamt Hannover

(Sprawa C-435/15)

(2015/C 363/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg